

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Hvem var den Lykkeligste?

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 143. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr05val-shoot-idm139748571791312/facsimile.pdf> (tilgået 16. maj 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. V kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

sten selv voxede frem ligesom et lille forkrøblet grønt Blad; det hænder med Roser!

»Stakkels Barn!« sagde *Vinden*, og kyssede den paa Kinden.

Rosen troede det var en Hilsen, en Nyldest; den havde en For-
[28] nemmelse af at den var lidt anderledes skabt, end de andre Ro-
ser, og at der voxede den et grønt Blad ud af dens Indvendige,
og det betragtede den som en Udmærkelse. Der fløj en Sommer-
fugl ned paa den og kyssede dens Blade, det var en Frier; hun
lod ham flyve igjen. Der kom en voldsom stor Græshoppe; den
19 satte sig rigtignok paa en anden Rose, gned i Forelskelse sit
Skinnebeen, det er Kjerlighedstegnet hos Græshopperne; Ro-
sen, den sad paa, forstod det ikke, men det gjorde Rosen med
Udmærkelsen, det grønne forkrøblede Blad, thi paa hende saae
Græshoppen med Øine, som sagde: »Jeg kunde spise Dig af
15 bare Kjerlighed!« og yderligere kan aldrig Kjerligheden gaae af
den Æne gaar op i den Anden! Men Rosen vilde ikke gaae op i
Springfyren. Nattergalen sang i den stjerneklare Nat.

»Det er alene for mig!« sagde *Rosen* med Skavanken eller
Udmærkelsen. »Hvorfor skal jeg saaledes i Alt udmærkes frem-
20 for alle mine Søstre! Hvorfor fik jeg dette Særegne, der gjør
mig til den Lykkeligste!«

Da kom i Haven to cigarrygende Herrer; de talte om Roser
og om Tobak: Roser skulle ikke kunne taale Røgen, de skifte
Farve, blive grønne; det skulde prøves. De nævnte ikke at tage
25 en af de allerprægtigste Roser, de toge den med Skavanken.

»Hvilken ny Udmærkelse!« sagde den. »Jeg er overvættets
lyskelig! Den Allerlykkeligste!«

Og den blev grøn i Bevidsthed og Tobaksrøg.

En Rose, halvt Knop endnu, maaskee den skjønneste paa
30 Træet, fik Hædersplads i Gartnerens konstbundne Bouquet;
[29] den blev bragt til Huset's unge, bydende Herre, og kjørte med
ham i Karreet; den sad som Skjønhedsblomst mellem andre
Blomster og deiligt Grønt; den kom til Fest og Glands: Mænd
og Qvinder sade saa pynteligt belyste af tusinde Lamper; Mu-
35 siken klang; det var i Theatrets Lyshav; og da under den stor-
mende Jubel den feirede unge Dandsrerinde svævede frem paa
Scenen, fløj Bouquet ved Bouquet som en Blomsterrega for
hendes Fødder. Der faldt Bouquetten, hvori den deilige Rose
sad som Ædelsteen; den følte hele sin navnløse Lykke, den
40 Hæder og Glands, som den svævede ind i; og idet den berørte
Gulvet, dandsede den med, den sprang, foer hen over Bræ-

4 det] at det m0. 41 Bræderne] Brædderne m0.